

[Indenrigsministeren.]

lemstallet være mindst 5 og højst 25. Tallet for den enkelte kommunalbestyrelse fastsættes i styrelsesvedtægten, det vil sige, at medlemstallet fastsættes af kommunalbestyrelsen selv og godkendes af indenrigsministeriet.

Indenrigsministeriets praksis for godkendelse er fastlagt således, at medlemstallet skal rette sig efter kommunens indbyggertal, en praksis, som der under behandlingen af forslaget til styrelsesloven i sin tid blev opnået enighed om mellem folketingsudvalget og indenrigsministeren.

I spørgsmålet om medlemstallet i kommunale råd er den kommunale styrelseslov ikke udtryk for nogen væsentlig ændring i forhold til de tidligere styrelseslove. Vi har således videreført den tradition, at kommunalbestyrelserne hos os er mindre end f. eks. i Norge og Sverige, hvor man fra gammel tid har haft kommunalbestyrelser på op til 60 og 85 medlemmer.

Spørgsmålet om kommunalbestyrelsernes størrelse var naturligvis genstand for principielle overvejelser i kommunallovskommissionen og også i forbindelse med behandlingen her i folketinget af den kommunale styrelseslov. Begge steder var der tilslutning til det princip, som hidtil har været lagt til grund for indretningen af kommunestyret her i landet, nemlig dette at kommunalbestyrelsen er det styrende organ i kommunens anliggender, altså et organ, der i princippet har kompetence og ansvar i alle kommunens forhold. Det må imidlertid erindres, at de kommunale anliggender er forvaltningsanliggender, og at kommunalbestyrelsen altså dermed er en forvaltningsmyndighed. Som det tidligere har været sagt, må kommunalbestyrelsen nærmest betragtes som kommunens regering, der står til ansvar over for vælgerparlamentet, og ikke som en lokal parlamentarisk forsamling, hvis virksomhed er forudsat begrænset til at tilrettelægge administrationen, at udøve bevillingsmyndigheden, at udstikke generelle retningslinjer og føre et tilsyn med

den kommunale virksomhed. Hvis dette sidste skulle være tilfældet, måtte der jo, som tilfældet er, hvor man i udlandet har de store kommunalbestyrelser, etableres en slags regering i form af en magistrat el. lign. Dette har man imidlertid ikke i almindelighed ønsket hos os, men har i stedet for ved udformningen af styrelsesordningen understreget de direkte valgte direkte ansvar for og medleven i forvaltningen af kommunens anliggender. Hvis man vil opretholde dette princip, er det nødvendigt, at antallet af medlemmer er forholdsvis begrænset, ellers ville det næppe være muligt at opretholde den fornødne effektivitet i kommunestyret.

Hvis man på den anden side, af de grunde der er fremhævet i bemærkningerne til lovforslaget, ønsker at udvide medlemstallet, må man samtidig i et vist omfang opgive princippet om kommunalbestyrelsen som den administrerende myndighed, men dette princip er jo, som jeg har nævnt, den læst, hvorover styrelsesreglerne er bygget. Man kan derfor ikke gennemføre en udvidelse isoleret, men må i det hele tage styrelsesreglerne op til revision, hvis man vil gennemføre en udvidelse, i hvert fald hvis denne udvidelse skal have en størrelsesorden som nævnt i forslaget. Jeg kan i den forbindelse pege på, at man i de tre store bykommuner, hvor der er mulighed for et medlemstal på 31, samtidig med hjemmel i loven har oprettet magistratsordninger, hvilket jo er en afvigelse fra styrelseslovens almindelige regler.

En af de fordele, man muligt kan opnå ved lovforslaget, er, at flere mennesker deltager i kommunalt arbejde. På den anden side måtte man så opgave den fordel, der ud fra mange synspunkter ligger i, at de folkevalgte medlemmer også selv deltager i den umiddelbare forvaltning gennem deres medlemskab af økonomiudvalg og stående udvalg.

De ændringer i ansvarsfordelingen inden for kommunens styrelse, som i givet fald ville være påkrævet, vil næsten med nødvendighed føre til, at administrationen kon-